

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De monastica vita. XVII

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

sunt multum ponderanda merita nostra. Debes tamen pro talibus impedimentis supplicare : vt Deus tibi dignetur subuenire, & possis benignè portare. *Matth. 6. & Luc. 11.*

2. Si quis semel aut bis admonitus non acquiescit, noli cum eo contendere; sed totum Deo committe, vt fiat voluntas eius & honor in omnibus seruis suis, quis scit bene mala in bonum conuertere. Stude patiens esse in tolerando aliorum defectus, & qualescunque infirmitates: quia & tu multa habes, quæ ab aliis oportet tolerari. Si non potes te talem facere, qualem vis; quomodo poteris alium ad tuum habere beneplacitum? Libenter habemus alios perfectos, & tamen proprios non emendamus defectus. *Matth. 6. 1. Thes. 5. & Gal. 6.*

3. Volumus, quòd alij strictè corrigantur, & ipsi corrigi nolumus. Displicet larga aliorum licentia, & tamen nobis nolumus negari, quod petimus. Alios restringi per statuta volumus, & ipsi nullatenus patimur ampliùs cohiberi. Sic ergo patet, quã raro proximum sicut nosipos pensamus. Si essent omnes perfecti, quid tunc haberemus ab aliis pro Deo pati?

4. Nunc autem Deus sic ordinauit, vt discamus alter alterius onera portare: quia nemo sine defectu, nemo sine onere, nemo sibi sufficiens, nemo sibi satis sapiens: sed oportet nos inuicem portare, inuicem consolari, pariter adiuuare, instruere, & admonere. Quantæ autem virtutis quisque fuerit, melius patet occasione aduersitatis. Occasiones namque hominem fragilem non faciunt, sed qualis sit, ostendunt. *Galat. 6. 1. Thes. 5. & 1. Cor. 13.*

CAPVT XVII.

De monastica vita.

1. Oportet, vt discas teipsum in multis frangere, si vis pacem & concordiam cum aliis tenere. Non est paruum in monasteriis vel in congregatione habitare, & inibi sine querela conuersari, & vsque ad mortem fidelis perseuerare. Beatus, qui ibidem bene vixit, & feliciter consummauit. Si vis debitè stare & proficere, teneas te tanquam exulem peregrinum super terram. Oportet te stultum fieri propter Christum, si vis religiosam ducere vitam. *Galat. 6. Luca 16.*

2. Habitus & tonsura modicum conferunt; sed mutatio morum & integra mortificatio passionum, verum faciunt religiosum. Qui aliud quærit quàm purè Deum, & animæ suæ salutem, non inueniet nisi tribulationem & dolorem. Non potest etiam diu stare pacificus, qui non nititur esse minimus, & omnibus subiectus. *1. Pet. 2. Eccli. 1. & Eccli. 1.*

3. Ad seruiendum venisti, non ad regendum. Ad patiendum & laborandum scias te vocatum, non ad otium vel fabulandum. *Matth. 20.*

334 DE IMITATIONE CHRISTI
dum. Hic ergo probantur homines, sicut aurum in fornace. Hi
nemo potest stare, nisi ex toto corde se voluerit propter Deum
humiliare.

CAPVT XVIII.

De exemplis sanctorum Patrum.

Hebr. xi.

1. Intuere sanctorum Patrum viuida exempla, in quibus vera
perfectio refulsit & religio; & videbis quàm modicum sit
& penè nihil, quod nos agimus? Heu quid est vita nostra, si illi
fuerit comparata? Sancti & amici Christi, Domino seruiuerunt
in fame & siti, in frigore & nuditate, in labore & fatione, in
vigiliis & ieiuniis, in orationibus & sanctis meditationibus, in
persecutionibus & opprobriis multis.

Ioan. I.

Matth. 7.

2. O quàm multas & graues tribulationes passi sunt Aposto-
li, Martyres, Confessores, Virgines, & reliqui omnes, qui Christi
vestigia voluerunt sequi. Nam animas suas in hoc mundo ode-
runt, vt in æternam vitam eas possiderent. O quàm strictam &
abdicatam vitam sancti Patres in eremo duxerunt. Quàm lon-
gas & graues tentationes pertulerunt? Quàm frequenter ab ini-
mico vexati sunt? Quàm crebras & feruidas orationes Deo ob-
tulerunt? Quàm rigidas abstinentias quotidie peregerunt? Quàm
magnum zelum & seruorem, ad spiritualem profectum habue-
runt? Quàm forte bellum aduersus edomationem vitiorum ges-
serunt? Quàm puram & rectam intentionem ad Deum tenuerunt?
Per diem laborabant, & noctibus orationi diuinae vaca-
bant; quanquam laborando ab oratione mentali minimè cessa-
rent.

Matth. 19.

3. Omne tempus vtiliter expendebant; omnis hora ad vacan-
dum Deo breuis videbatur: & præ magna dulcedine contempla-
tionis, etiam obliuioni tradebatur necessitas corporalis refectionis.
Omnibus diuitiis, dignitatibus, honoribus, amicis, & cognatis
renunciabant: nil de mundo habere cupiebant; vix necessaria
vitæ sumebant: corpori seruire, etiam in necessitate dolebant.
Pauperes igitur erant rebus terrenis, sed diuites valdè in gratia
& virtutibus. Foris egebant; sed intus gratia & consolatione di-
uina reficiebantur.

Iacobi 4.

4. Mundo erant alieni, sed Deo proximi ac familiares amici.
Sibiipsis videbantur tanquam nihili, & huic mundo despecti: sed
erant in oculis Dei preciosi & dilecti. In vera humilitate stabant,
in simplici obedientia vivebant, in charitate & patientia ambu-
labant, & ideo quotidie in spiritu proficiebant, & magnam apud
Deum gratiam obtinebant. Dati sunt in exemplum omnibus
religiosis: & plus prouocare nos debent ad bene proficiendum,
quam tepidorum numerus ad relaxandum.

5. O